

РЕШЕНИЕ

№ 26219

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5581** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197-чл.201 от Административно- процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.56, ал.6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба от М. В. М., ЕГН: [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] с ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Ч. от АК – В., с адрес на кантората: [населено място]. [улица], ет. 5, офис 502, против Заповед № 3286з-1265/27.03.2025 г. на ВПД Директор на Главна Дирекция „Национална полиция" - [населено място], гл.к-р З. В., с която е отказано образуването на административно производство по заявление № 328605-30/12.02.25 г., за снемането на полицейска регистрация и изтриване на лични данни от масивите на МВР във връзка с приключило с осъдителна условна присъда по НОХД № 114/2015г. по описа на СНС.

С жалбата се иска съдът да отмени като незаконосъобразна Заповед № 3286з-1265.27.03.2025 г. па ВПД Директор на ГД „Национална полиция" - [населено място] и да осъди ответния административен орган да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски, включително възнаграждение за адвокатска услуга.

В съдебно заседание жалбоподателят М. В. М. чрез адв. Ч. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Постъпила е молба от адв. Ч., с която не възразява да се даде ход на делото в днешното съдебно заседание.

Ответникът ВПД ДИРЕКТОР НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ" - ГР. С. ГЛ. К-Р З. В. – редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания,

прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че жалбоподателят е входирил заявление рег. № 328605-30/12.02.2025 г. по описа на ГД „НП“, за снемане на полицейска регистрация и изтриване на лични данни от масивите на МВР във връзка с приключило с осъдителна условна присъда по НОХД № 114/2015г. по описа на СНС, поради което е издадена оспорваната заповед, с която е отказано образуването на административно производство. Мотивът за отказа е наличие на предходна заповед рег.№ 32863-2848/29.07.2024 г. по описа на ГД „НП“, за която се твърди, че жалбоподателят отказва да подучи. С жалбата се твърди, че твърдението не отговаря на истината и не са посочени доказателства за отказ от получаване на документи и /отказът, за които се твърди е бил получен по телефон/. Жалбоподателят твърди, че не е уведомяван за такава заповед и не е отказал да я получи. Същият решил, че след като няма отговор на предходното му искане, следва да подаде ново заявление, защото независимо от наличието или липсата на предходна заповед за постановен отказ за снемане на регистрацията, правото на жалбоподателя повторно да поиска снемане на полицейската регистрация не е погасено, а за ответника не било налице основание да откаже образуването на административно производство и да разгледа искането по същество.

Предвид това жалбоподателят, чрез пълномощника е подал ново искане със същия предмет, заведено с вх. рег. № 328605-30/12.02.2025 г. по описа на ГД „НП“.

В него не се е позовавал на нови факти, настъпили след издаването на заповед рег.№ 32863-2848/29.07.2024 г. по описа на ГДНП

Съгласно разпоредбата на чл. 29 ЗМВР - администраторът на лични данни, обработвани в информационните масиви на МВР е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Страните не спорят, че в тази връзка е издадена Заповед № 81243-267/10.03.15 г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил Директора и Зам. директорите на ГД „НП“ да издават заповеди за издаване или отказ за снемане на полицейска регистрация.

По искането е отказано образуването на административно производство по заявление № 328605-30/12.02.25 г., обективизиран в заповед рег. № 32863-1265/27.03.2025 г. на ВПД Директор на Главна Дирекция „Национална полиция“ - [населено място], която погрешно е възприета като акта за отказ в жалбата). Отказът е мотивиран с наличието на влязъл в сила индивидуален административен акт- заповед рег.№ 32863-284/29.07.2024 г. по описа на ГД „НП“, поради което не било налице основание за повторно издаване на заповед със същия предмет и страни.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съответно липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на оспорване.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.197 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Предвид изложените фактически съображения, приложеното от органа правно основание е по чл. 27, ал. 2, т. 2 АПК, липса на висящо административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване, обуславя недопустимост на производството.

Постановеният изричен отказ е само привидно законосъобразен, по следните съображения на съда:

Действително в съответствие с българското право административното производство, което е довело до приемането на окончателен индивидуален административен акт, който не е бил оспорен пред съда, по изключение може да бъде възобновено с цел отмяната или изменението на посочения акт в случаите, изчерпателно изброени в член 99 от АПК но по делото липсват категорични доказателства, затова връчена ли е заповед рег.№ 3286з-284/29.07.2024 г. по описа на ГД „НП“, а от там влязла ли е в сила.

В случая органът е могъл да приеме отправеното до него искане като искане за възобновяване на административното производство, макар спрямо жалбоподателя формално да не са налице предпоставките за прилагането на чл.99 АПК.

В частност, що се отнася до точка 1 на този член- съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразността на акта, по делото безспорно, че не е подадено искане за възобновяване на административното производство в тримесечен срок от лице, което има право да направи това, а именно административния орган, издал тази заповед, омбудсмана или прокурора. Същевременно по делото не се твърди да е осъществено някое от останалите основания по чл.99 АПК, които могат да се релевират от жалбоподателя.

В съответствие с практиката на Съда на ЕС обаче разпоредбите на член 21, параграф 1 ДФЕС предоставят на частноправните субекти права, на които те могат да се позовават по съдебен ред и които националните юрисдикции трябва да защитават (в този смисъл по-специално Решение от 17 септември 2002 г. по дело Baumbast и R, C-413/99, R., стр. I-7091, точки 84–86).

Освен това по силата на принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, в рамките на своите правомощия всички органи на държавите членки, включително административните и правораздавателните органи, имат задължението да гарантират спазването на нормите на правото на Съюза (в този смисъл Решение от 13 април 2010 г. по дело Wall, C-91/08, Сборник, стр. I-2815, точка 69).

Съгласно постоянната съдебна практика при липса на правна уредба на Съюза в някои области редът и условията за гарантиране на защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, следва-по силата на принципа на процесуалната самостоятелност на държавите членки-да бъдат уредени от вътрешния правов ред на всяка държава членка, при положение все пак те да не са по-неблагоприятни от правилата, уреждащи сходни вътрешноправни положения (принцип на равностойност), и да не правят на практика невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективността).

В това отношение Съдът вече е признал, че окончателният характер на едно административно решение допринася за правната сигурност, с последицата че правото на Съюза не изисква административен орган да бъде по принцип задължен да преразгледа административно решение, придобило такъв окончателен характер.

Същевременно обаче постановява по същество, че особени обстоятелства могат по силата на принципа за лоялно сътрудничество, произтичащ от член 4, параграф 3 ДЕС, да наложат на национален административен орган да преразгледа административно решение, станало окончателно, за да се съобрази в частност с възприето по-късно от Съда тълкуване на приложима в случая разпоредба на правото на Съюза (Решение на Съда от 4 октомври 2012 година по дело C-249/11).

Т. по-късно тълкуване е дадено с Решение на Съда (голям състав) от 30 януари 2024 година по дело C-118/22 година. В съответствие с него, член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се

тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В случая отзивът е следвало да се произнесе по искането, тъй като към настоящият момент тази полицейска регистрация и съхранението на лични данни в масивите на МВР, да не са необходими, а е могъл да заключи и в обратния смисъл, но не е било редно да откаже образуването на административно производство, още повече по делото липсват категорични доказателства, затова връчена ли е надлежно заповед рег. № 32863-284/29.07.2024 г. по описа на ГД „НП“ и влязла ли е в сила тя, за да се позове на нея.

Гореизложеното налага оспореният отказ да се отмени, а делото като преписка да се върне на органа за ново произнасяне по искането, с което е бил сезиран, за издаване на нов административен акт, при съобразяване с мотивите на решението.

При този изход на спора, искането на жалбоподателя за присъждането на направените разноски е основателно и следва да бъде уважено. Доказаните разноски са в размер на 10 лева-заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева, на основание чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а до размера от 1200 лева, са неоснователни и недоказани.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град, I-во отделение, 54-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба от М. В. М., ЕГН: [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] с ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Ч. от АК – В., с адрес на кантората: [населено място]. [улица], ет. 5, офис 502, против Заповед № 32863-1265/27.03.2025 г. на ВПД Директор на Главна Дирекция „Национална полиция“ - [населено място], гл.к-р З. В., с която е отказано образуването на административно производство по заявление № 328605-30/12.02.25 г., за снемането на полицейска регистрация и изтриване на лични данни от масивите на МВР във връзка с приключило с осъдителна условна присъда по НОХД № 114/2015г. по описа на СНС.

ВРЪЩА делото като преписка на Директор на Главна Дирекция „Национална полиция“ - [населено място] за продължаване на административно-производствените действия по искане с рег. № 328605-30/12.02.2025 г. по описа на ГД „НП“, подадено от М. В. М., ЕГН: [ЕГН], чрез пълномощника-адв. В. Ч. от АК – В., при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Национална полиция“ - [населено място] да заплати на М. В. М., ЕГН: [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 760 (седемстотин и шестдесет) лева д.т. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС, чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

